

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 579/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. H., B., zastúpeného spoločnosťou L., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát JUDr. G. H., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cb/4/2010-271 z 8. februára 2012, ako aj návrh spoločnosti K., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. R. B., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokátka JUDr. R. B., na pristúpenie ako vedľajšieho účastníka do konania o tejto sťažnosti a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2012 doručená sťažnosť D. H., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cb/4/2010-271 z 8. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania smerujúci proti časti právoplatného rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 Cb/86/95 zo 17. apríla 2008.

Na základe odvolania sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Obo 28/2012 z 30. marca 2012 napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ uviedol, že *„dôvodom podania tejto sťažnosti nie je skutočnosť, ako rozhodol Krajský súd v Bratislave vo veci povolenia obnovy konania, prípadne ako rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní, ale skutočnosť, že počas celého konania sa súd nevysporiadal so zásadnou otázkou, že súd rozhoduje v nezákonnom zložení. Preto akékoľvek rozhodnutie súdu, ktorý rozhoduje v nezákonnom zložení, môže znamenať vždy iba nezákonné rozhodnutie, nakoľko bez ohľadu na to, ako rozhodne, vždy rozhodne v nesprávnom zložení. Preto jeho rozhodnutie je za každých okolností protiústavné, nakoľko sťažovateľ má ústavou garantované právo na to, aby o jeho veci rozhodol súd v správnom zložení.“* Sťažovateľ je toho názoru, že v predmetnej veci rozhodoval prvostupňový súd nesprávne obsadený, na čo viackrát, avšak bezúspešne poukázal.

V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právoplatným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cb 4/2010- 271, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cb 4/2010-271, zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cb/4/2010 z 8. februára 2012.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 203/09). Je to tak preto, že predovšetkým všeobecné súdy sú povolané na ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, a až v prípade, ak nie je dosiahnutá náprava v rámci režimu všeobecného súdnictva, môže sa uplatniť ochrana poskytovaná ústavným súdom, ale aj to iba v obmedzenom rozsahu z hľadiska kritérií ústavnej akceptovateľnosti (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 33/03) sťažnosťou namietaného rozhodnutia, resp. postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovateľ sa ochrany označených práv vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu (ako súdu prvostupňového) domáhal podaním opravného prostriedku

(odvolania), o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že toto rozhodnutie potvrdil. Z obsahu opravného prostriedku (strana 5 až 7) tvoriaceho prílohu tejto sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ obsahovo totožnú námietku nesprávneho obsadenia krajského súdu vzniesol ako v odvolacom konaní, tak aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže v danom prípade právomoc najvyššieho súdu preskúmať v rámci odvolacieho konania napadnuté rozhodnutie krajského súdu vylučuje v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu preskúmať totožné rozhodnutie, ústavný súd bez toho, aby sa vecne zaoberal opodstatnenosťou námietok vznesených sťažovateľom v sťažnosti, túto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ústavnému súdu bol 25. októbra 2012 doručený návrh spoločnosti K., s. r. o., B., na pristúpenie ako vedľajšieho účastníka do konania o sťažnosti sťažovateľa. Keďže ústavný súd túto sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol, o tomto návrhu nerozhodol vzhľadom na spôsob skončenia veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2012